

zahtevali — sem dobil med svojimi znanci dovolj delavcev. Počivali pa nismo nikdar. Zdaj smo šli v gozd, zdaj smo šli spet kosit, drugi dan pa na njivo orat, sejat ... Prav čudno, da se mi od samih skrbi ni zmešalo v glavi! Delali smo pridno, zato smo pa tudi vselej prišli domov lačni in žejni, da je bilo kruhu gorje.

Sestra, ki gospodinji doma, je vedela, kaj potrebujejo pridni in vztrajni delavci. Ko smo prišli domov, smo že našli vse pripravljeno, kar je komu pozelelo srce. Žganci iz kruha, štruklji iz kruha, meso iz jabolk, kava iz vode; to je bila naša vsakdanja, zadostna in tečna hrana. Saj je bilo pa tudi vse tako izvrstno narejeno in skuhan v peči — brez ognja.

Če bi bil še sedaj tak »gruntar«, bi povabil enkrat vas, vse mlade »Angelčkove« naročnike in bralce, da bi napravili poučno potovanje in si ogledali vse moje tedanje gospodarstvo in gospodinjstvo in vso mojo kmetijo. Ker mi pa to ni mogoče, vam pa svetujem, da kar sami — na svojo roko — zastavite, kakor sem zastavil jaz. Zagotovim vas, da izgube ne bo nobene. Toča vam ne bo pobila polja, nesreča ne bo obiskala vašega hleva.

Bog vam pa daj, da bi bilo tudi gospodarstvo v vaših nedolžnih srcih vedno v najlepšem redu!

J. E. Bogomil.

Janko — zidar.

Janko hišo zida,
tri pedi visoko;
kamenje prinaša,
malto meša z roko.

Vse s pedjo premeri
in z očmi presodi,
sam z modrostjo mlado
svoje delo vodi — —

Hiša je pod streho.
Že lesen konjiček
čaka, da počivat
šel bi v svoj gradiček.

Janko vrata išče —
a na ta je zabil ...
Hiša je brez cene,
ker ni uma rabil.

Maksimov.

